

L'escenari de llauna Prínceps i princeses

Francesc M. Rotger

*Misterioso
asesinato en
Manhattan.*

Existeix un cinema sense actors (els dibuixos animats, ja fa temps; o la imatge virtual, de cada vegada més perfecta) i existeix, des de fa segles, un teatre sense actors: d'ombres, de titelles o de nòts en general, tot i que (això és veritat) sempre és necessària la participació de l'element humà, com a manipulador de la matèria inanimada. I, per suposat, com a públic, tant al teatre com al cinema. Aquests dies hem celebrat una nova edició, la vuitena, del Festival Internacional de Teatre de Teresetes de Mallorca (el Centre de Cultura "Sa Nostra" de Palma ha estat, un any més, un dels seus escenaris). Amb actors o sense, amb dibuixos animats o amb teresetes, el cinema i el teatre sempre (o gairebé sempre) ens conten històries. Aqueütes en són algunes incloses al programa del Festival: *Juan Romeo y Julieta María*, *El petit príncep*, *Ubu sur la table* i *La Ventafocs*. En diferents idiomes, ja que el seu ventall, com queda clar a la seva denominació, és internacional.

Tornam idò a Shakespeare, una vegada més, atès que és la seva tragèdia *Romeu i Julieta* que adapta la companyia El Chonchón com a *Juan Romeo y Julieta María*; al mateix temps, una de les seves peces més suggerents per a l'anomenat setè art, amb versions tan diverses com *West Side Story* (heterodoxa) o aquella altra, més o menys recent, protagonitzada per Di Caprio. Com al seu *Hamlet* (també molt aprofitat per la pantalla gran) s'inspira l'*Ubu* que ja el seu autor, el patafísic Alfred Jarry, va concebre com una mena de

guinyol humà. Curiosament, una mateixa companyia mallorquina i de les més destacades, Estudi Zero, ha posat en escena tant *Ubu aux Baleáres* com *Torna el petit príncep*. De la famosa narració de Saint-Exupéry em consten al menys dues recreacions cinematogràfiques, una de Stanley Donen (1974), amb Bob Fosse (ballarí, coreògraf i realitzador de *Cabaret* i *All that jazz*) com la *Serp*, i una altra de Jean-Louis Guillerrou, de 1990. La princesa Ventafocs ha estat encara més estimada pel cinema, amb adaptacions tan diferents com *El Ceniciento* de Frank Tahslyn, que el 1960 protagonitzà Jerry Lewis, o *Por siempre jamás* (1998), de Andy Tennant, amb Drew Barrymore, Anjelica Huston, Jeanne Moreau... i Leonardo Da Vinci com a personatge incorporat a l'argument.

La filla de John Huston fou també una de les actrius de *Misterioso asesinato en Manhattan* (1993), pel·lícula de Woody Allen de la qual ens ha visitat no fa gaire la seva adaptació teatral, notablement més fluixa. El realitzador novaiorqués no té gaire d'aristòcrata, és cert. Però no oblidem que fou guardonat amb un premi Príncep d'Astúries de les Arts i, de fet, una estàtua seva, a escala natural, es troba als carrers de la bella ciutat d'Oviedo (Allen posa amb la seva reproducció asturiana al número de *Fotogramas* de maig). D'un altre destacat creador nord-americà, i molt cinematogràfic, Tennessee Williams, ens posen en escena dos dels seus textos: *La gata damunt la teulada* (la companyia Morgana) i *La rosa tatuada* (els alumnes de l'Escola de Sans). ■